

-แนะนำสมาชิกกลุ่ม ANGRY N.E.R.D.-

ANGRY N.E.R.D. (แองกรีเนิร์ด) เป็นกลุ่มเพื่อนที่ซายหญิงสี่คนที่รู้จักกันในสมัยเรียนมัธยมปลายสายวิทย์-คณิตในโรงเรียนรัฐบาลชื่อดังแห่งหนึ่งของเมืองหลวง พวกเขาต่างเป็นหัวกะทิ ผลการเรียนอยู่ในอันดับต้นๆ ของระดับชั้น ดังนั้นพวกเขามักทำงานร่วมกลุ่มเดียวกันเป็นประจำตลอดทั้งสามปีเพราะเพื่อนรอบข้างคนอื่นไม่กล้าเข้าถึง กระทั่งเข้ามหาวิทยาลัยพวกเขายังสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังที่เดียวกันด้วยคะแนนสูง หากแต่แยกย้ายกันไปคนละคณะตามความชื่นชอบ

ชื่อกลุ่มมาจากการนำชื่อเล่นพยางค์แรกในภาษาอังกฤษของพวกเขามารวมกับบุคลิกภายนอกที่แสนจืดชืดเฉิมเซย (N.E.R.D. = NERD เนิร์ด) ผสมกับความเร่าร้อนเกรี้ยวกราด (ANGRY) ในเรื่องเซ็กส์ที่พวกเขาต่างชอบและมักพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์กันอย่างไม่ปิดบัง

N. North นอร์ธ นิวิทธิ์ : นิสิตแพทยศาสตร์ นุ่มตี้น้ำตาสะอาด สะอื้นรูปร่างสูงโปร่ง ชอบอ่านตำราเรียนวิทยาศาสตร์เป็นจิตใจ มีความตั้งใจเป็นแพทย์เฉพาะทางสาขากุมารเวชศาสตร์

ความชื่นชอบเรื่องเซ็กส์ : ดุเดือด บ่อยถี่

E. Earth เอิร์ธ ภูริช : นิสิตนิติศาสตร์ หนุ่มผิวเข้มรูปร่างสันทัด
หน้าตาแบบไทยแท้ ชอบศึกษาหาช่องโหว่ทางกฎหมายเพื่อทำอาชีพ
ทนายในอนาคต

ความชื่นชอบเรื่องเซ็กส์ : นอกสถานที่ ความแปลกใหม่

R. Rin ริน ดารินทร์ : นิสิตสัตวแพทย์ หญิงสาวหน้าตาเก๋เลี้ยง
เกลา ผิวขาวเหลือง รูปร่างค่อนข้างสูงกว่าผู้หญิงทั่วไป มีรอยยิ้มอบอุ่น รัก
สัตว์เป็นชีวิตจิตใจโดยเฉพาะแมวเหมียว

ความชื่นชอบเรื่องเซ็กส์ : ไร้ใจ ไม่ผูกมัด

D. Demon เดมอน ดนุเดช : นิสิตวิศวกรรมศาสตร์ เอกวิศวกรรม
คอมพิวเตอร์ หนุ่มรูปร่างเล็กผอมบางส่วนสูงร้อยหกสิบแปด สวมแว่น
กรอบสีเงิน ชอบการเขียนแบบด้วยโปรแกรมสามมิติตั้งแต่มัธยมปลาย
งานอดิเรกอ่านหนังสือการ์ตูน ดูการ์ตูน สะสมของเกี่ยวกับแอนิเมชัน

ความชื่นชอบเรื่องเซ็กส์ : ถิ่น นาน

บทนำ

[Group Chat]

ANGRY N.E.R.D. (4)

Earth : วพกมจี กระจกทำไงกับรุ่นน้องกูดีวะ

DemonSlayer : ใจเย็นๆ ไม่ต้องรีบ กูรู้ว่ามึงมีปัญหา

แต่ค่อยๆ เล่าครับคุณนาย

Earth : ของกูพิมพ์ผิด แต่ของมึงโคตรตั้งใจ บักห่า

DemonSlayer : 55555 เกลียดคนรู้ทันวะ

RinDarling : เข้าเรื่องกูรอฟังอยู่ เหลลามา รุ่นน้องคนไหน

Earth : น้ำฝนปีสองหุ่นดีๆ รุ่นน้องกูอะ เขาชอบกูเป็นแฟน

RinDarling : เหี้ย น้องมาดนางพญาที่อยู่กับมึงบ่อยๆ อะนะ

เขาหลงของแปลกจริงดิ

Earth : เออ ตอนแรกเขาบอกชอบกูเป็นพี่น้อง กูก็ไม่อะไร แต่อยู่ๆ
วันนี้มาสารภาพว่าชอบกูแบบแฟนแต่แรก

North : เฮ้ย สุดยอ ด นี่แปลว่าเขาชอบมึงมาสองปีเลยนะ มึงไม่รู้ตัวเลยจริงดิ

Earth : ก็รู้อ้าง แต่ไม่ได้คิดไง

RinDarling : แล้วมึงคิดไ้กับเขาล่ะ

Earth : ไม่รู้ดิ บอกไม่ถูก แปลกๆ บางทีมั้ง

RinDarling : แปลกแบบไหน

Earth : ก็เวลาอยู่ใกล้กัน แผลอจับมือกัน รู้สึกอึดอัดทำตัวไม่ถูก

RinDarling : เขาเรียกเสียอาการเพราะชอบแหละ

Earth : ภูวามัมน่า

DemonSlayer : ป๊อดไม่กล้ายอมรับนี่หว่า

Earth : ก็กูไม่ได้ชอบจริงอะ

RinDarling : แน่ใจ?

Earth : ภูวยากให้เขาเป็นน้องมากกว่า

RinDarling : มึงกลัวเจ็บเหวอ

Earth : ภูกลัวไปกันไม่รอด

North : ลองบอกเขาไปนั้ยัง

Earth : บอกแล้ว ภูเลยเครียดนี้ไ้

RinDarling : น้องเขาว่าไ้

Earth : น้องเขาบอกว่าเขาจะทำตัวเหมือนเดิม ไม่ก้าวก่ายเรื่องส่วนตัว ให้เวลาอิสระภูเต็มที่ แค่ออเวลาอยู่ด้วยกันวันละนิด ถ้าเขาอแง

โรติกกล้วยหอม

ทำให้กูไม่พอใจเมื่อไรให้เลิกคบเขาได้เลย เขาจะไม่ตื้อ แล้วก็อย่ามาให้กู
เห็นหน้าอีก

RinDarling : เช้ แมนกว่าไอ้เหี้ยอีก ทำไมไม่สนใจวะ ข้อเสนอแฟร์
ดีออก

North : เข้า ทำไมหลอกด่ากู

Earth : กูกลัวมันยุ่งยากทีหลัง พอได้กันแล้วกลายเป็นหนึ่งคนละ
เรื่อง

RinDarling : กลัวเหมือนเมียเก่ามึงดิ

Earth : เออ กูเชิด

RinDarling : มึงก็คนเดียวเองน่า เท่าที่เห็นกูว่าน้องฝนเขาน่ารักดี
มึงไม่ลองดู คบไม่ได้อย่างน้อยก็ได้กันนะ555

Earth : กูไม่ใช่พวกเห็นแก่ความเจียนว้ย มึงเอาอะไรมารับประกัน
ชีวิตสงบของกู แค่เรื่องหาเงินเลี้ยงตัวเองกูก็เหนื่อยตายहांแล้ว

RinDarling : แต่น้องเขาก็อยู่กับมึงมาได้ตลอดนี้ ถ้าเป็นแฟนกัน
อาจจะรอดกว่าที่คิดก็ได้

Earth : มึงเอาใรมานั่นใจ

RinDarling : พนันกันไหมละ กูให้พันนึงถ้าน้องแม่งง้อแง้ง

Earth : 2000

RinDarling : หน้าเงินสด 2ก็2

North : กูเอาด้วย 2

DemonSlayer : กู 2บาท

Earth : 2พัน สีสัด

DemonSlayer : 5555555 เอะ 2000 นั้นแหละ เล่นน้อยก็ไม่ได้

RinDarling : ตกลงมึงจะเอาไง ถ้าน้องเขาง้องแง้งมึงได้เงินค่า
ปลอบขวัญหกพันเลยนะ

Earth : ขอเพิ่มอีกคนละพันดิ ให้คุ้มค่าความวุ่นวายทุนน้อย

RinDarling : ไอ้ทนายหน้าเลือด

Earth : ขอบคุณทีชม

RinDarling : ภูด่าคะ มึงสำเหนียก

Earth : ด่าก็ด่า โลกทุนด้วยเงิน ขอคนละ 3000 ค่าปลอบขวัญ

DemonSlayer : นี่เพื่อนหรือโจร

RinDarling : ภูให้ 6000 เลยเอา ให้มึงครบหมื่นสวยๆ ยังไงภูก็มั่นใจ

North : : เหี้ย!! ปารินทุ่หมดตัว มึงต้องโกยแล้วไอ้เอิร์ธ

Earth : โอเค หมื่นนึงภูเอา ปิดจ๊อบ เดี่ยวภูไปพิสูจน์น้องฟุ้งนี้ พวก
มึงเตรียมเงินไว้ให้ดีแล้วกัน ภูขอตุส็กเดือน ถ้าไม่ไหวช่วยเป็นไม้กันหมาให้
ด้วย

พิมพ์ข้อความสุดท้ายจบ 'เอิร์ธ ภูริช' จ้องหน้าจอโทรศัพท์หนึ่งๆ นาน
เป็นนาที ดวงตาปรากฏความล่งเลว่าเงินหนึ่งหมื่นคุ้มหรือไม่กับความ
วุ่นวายในการโดนผู้หญิงตามรังควานจนเสียเวลาชีวิตที่เขาอาจหาเงินได้
เองมากกว่านั้น

ไม่ล่ะ

เงินหนึ่งหมื่นมันน้อยไปกับการความเสี่ยง เขาน่าจะขอเพื่อนเพิ่มสักครึ่ง

คิดแล้วภูริชพิมพ์ซื้อความหาเพื่อนในกลุ่มอีกครั้ง

‘ภูขอเพิ่มอีกคนละ 2000’

ทันทีที่เขาตอบไปดังนั้น สมาชิกกลุ่มที่เหลือส่งเสียงกรีดร้องโหยหวน ผ่านกล่องข้อความมากมายผุดขึ้นเกือบร้อยราวโปรแกรมขัดข้อง

ภูริชพอจะจินตนาการออกว่าเพื่อนตัวจริงแต่ละคนกำลังทำโศครวญกับความเชี่ยวชาญของเขาขนาดไหน แต่ช่วยไม่ได้ในเมื่อความวุ่นวายที่จะเกิดขึ้นเขาต้องเป็นคนแบกรับ เขาย่อมเลือกหนทางที่ไม่เสียเปล่าให้ตัวเอง และคิดว่าคงไม่มีเพื่อนหน้าไหนทุ่มให้กับเรื่องส่วนตัวเขามากขนาดนั้น

หรือจริงๆ เขาเพียงแค่อยากให้ทุกคนช่วยปฏิเสธ

‘ภูให้เต็มแมกซ์หมื่นหนึ่ง มึงไปลอง’

คำตอบของดารินทร์เพื่อนสาวคนเดียวในกลุ่ม ทำให้คนหน้าเลือดกะพริบตาปริบรู้สึกผิดคาดกับความใจใหญ่ของเธอ

‘ทำไมถึงทุ่มขนาดนั้นวะ’

‘ไม่รู้ดิ เซนส์มันบอก มึงกับน้องน่าจะเข้ากันได้ดี’

‘แล้วมึงมีเงินให้ภูจริงอะ ไม่ใช่พอน้องออกกลายแล้วมึงชิง’

กล่องข้อความของดารินทร์นั่งเจียบครู่หนึ่ง ก่อนส่งภาพถ่ายหน้าจอบนแอปธนาคาร เป็นจำนวนเงินในบัญชีเกินครึ่งแสนพร้อมกับข้อความกำกับว่า

‘ภูพร้อมโอน’

เพื่อนคนอื่นๆ ในกลุ่มส่งข้อความอุทานตกใจด้วยคำหยาบคาย สารพัด ขณะคนทำนึ่งยิ่งครุ่นใหญ่พิมพ์ต่อไม่ถูกที่อีกฝ่ายแลดูมั่นใจกับการเดิมพันครั้งนี้เหลือเกิน เขาชักหัวน้ใจเสียแล้วว่าเร็วๆ นี้เขาจะมีสาวสวยเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต ทั้งที่เขารู้สึกไม่พร้อม

อย่างไรเขาก้ยังนึกกลัว ถ้าหากว่ารุ่นน้องเขาวางตัวเป็นผู้หญิงแมนๆ แบบที่เขารู้จักมาตลอดก็ดี แต่นี้แทบไม่มีหลักฐานอะไรยืนยันให้เขามั่นใจเสียเลยนอกจากเงินประกันของเพื่อนตอนนี้ที่พุ่งไปถึงสองหมื่น

‘โอเค เอาก็เอา รอดูผลแล้วกัน’

พิมพ์ตอบจบเขาปิดหน้าจอสนทนาไม่ต่อรองอะไรเพื่อนอีก ใบหน้ากลัดกลุ้มเข้ามาแทนที่ กรามขบเข้ากันแน่นจนเป็นสันนูนอย่างคนคิดหนัก เมื่อนึกพຼ่งนี้ตัวเองต้องยอมรับเขาคำสารภาพรักของฝ่ายหญิง

ความจริงไม่ใช่เพียงแค่เขากลัวความวุ่นวายที่จะเกิดขึ้นในชีวิต หากเขากำลังนึกเสียดาที่อาจต้องเสียรุ่นน้องเพียงคนเดียวที่สนิทที่สุดไป

1

ภูริชเป็นนิสิตทุนคณะนิติศาสตร์ เขามีผลการเรียนและความจำดีเยี่ยม ไม่เคยขาดลาหรือมาสายสักครั้งจนเหล่าอาจารย์ต่างยกให้เขาเป็นนิสิตดีเด่นประจำคณะ คงเพราะความมุ่งมั่นตั้งใจที่อยากจะเป็นนายคอยให้ความช่วยเหลือแก่คนที่ไม่ได้รับความยุติธรรมจากคดีต่างๆ ดังที่เขาเคยเผชิญมากับตัว

เขาในวัยสิบเจ็ดตอนกำลังเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยในสาขาแพทยศาสตร์รู้สึกท้อแท้กับฟ้าผ่าตอนทราบว่าเสาหลักของครอบครัวเช่นพ่อเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุรถยนต์โดยคู่กรณีจ่ายเพียงค่าชดเชยไม่มีการนำเรื่องขึ้นศาลใดๆ ทั้งสิ้น นั่นเพราะอีกฝ่ายมีเงินจ่ายปิดคดี เขาไม่มีโอกาสเรียกร้อง นอกจากรับเงินนั้นมาดูแลแม่กับน้องชายที่เข้าเรียนมัธยมต้น

มันเป็นเงินก้อนใหญ่จำนวนหนึ่งที่ทำให้ครอบครัวธรรมดาอย่างพวกเขาดำรงชีวิตต่อไปได้โดยไม่ลำบาก แต่ด้วยความเจ็บแค้นเป็นการส่วนตัว ภูริชจึงไม่แตะเงินเหล่านั้นแม้แต่บาทเดียว เขาทำงานพิเศษส่ง

ตัวเองเข้ามหาวิทยาลัยและเปลี่ยนใจจากการสอบเข้าคณะแพทยศาสตร์มาเป็นนิติศาสตร์ เพื่อลดคติน่าเศร้าไม่ให้เกิดขึ้นกับคนอื่น ทุกวันเขาหมั่นศึกษากฎหมายและการว่าความคดีต่างๆ วิเคราะห์หาช่องโหว่ที่จะพลิกกลับมาชนะ

เขารู้ว่าอำนาจเงินสู้ได้ลำบาก แต่กระนั้นเขาก็ยังอยากทำอยู่ดี

ด้วยความหมกมุ่นในเรื่องอุดมคติ ภูริชจึงเป็นคนไม่ค่อยสนใจปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างนักโดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง เขาตัดออกจากความคิดเพราะมีประสบการณ์ไม่ดีจากแฟนคนแรกสมัยเรียนมัธยมปลาย อีกฝ่ายเคยทำตัวตามติดแหย่เหง่วงเขาเกินเหตุหลังมีสัมพันธ์ นั่นทำให้เขาทนไม่ไหวขอเป็นฝ่ายบอกเลิกเธอและไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครอีก

ทว่าในตอนนี้เป็นรุ่นน้องสาวสุดเซ็กซี่ที่กำลังทำเขาว่าวุ่น

พวกเขาเริ่มรู้จักกันในงานรับน้องเมื่อหนึ่งปีก่อน ตอนเขาเรียนอยู่ปีสอง

ภูริชผู้หน้านิ่งผิวเข้มที่สุดในชั้นปี ถูกให้อำนาจให้เป็นหนึ่งในพี่วินัยที่คอยดูแลส่งบทความเรียบร้อยในกิจกรรมรับน้อง คอยสั่งบทลงโทษรุ่นน้องเมื่อมีใครแตกแถวหรือไม่ให้ความร่วมมือ

ส่วนตัวเขาไม่ชอบหน้าที่นี้เท่าไรนัก หากเขายอมทำตามเพราะเบื่อคำรบเร้าของเพื่อนที่ต่อแหยเขาไม่เลิกตลอดทั้งสัปดาห์

กิจกรรมจบลงด้วยดี แต่ในสองสามวันหลังจากนั้นเขาถูกรุ่นน้องปีหนึ่งตามหาตัวขณะกำลังซื้อข้าวมื้อเย็นที่โรงอาหาร เธอเป็นสาวหน้าตาโฉบเฉี่ยวผอมยาวหยักศกสีเข้ม รูปร่างผอมบางเอวคอดสะโพกเล็ก หากแต่

หน้าใจค่อนข้างอวบอ้อมโดดเด่น โดยเฉพาะยามอยู่ชุดนิตยพอดีสัปดาห์ กระดุม
ที่กลัดไว้บริเวณตรงกลางแทบจะปริแตก ไปไหนมาไหนมีแต่คนมองเธอ
เหลียวหลัง

ภูริชเองเช่นกัน ตอนเห็นเธอใกล้ๆ ตรงหน้าครั้งแรกเขารู้สึกล้าคอ
แห้งผากลอบกลืนน้ำลาย หากเขาพยายามเก็บอาการไว้ภายใต้สีหน้า
เรียบนิ่งไม่ให้เป็นการเสียมารยาท ถ้ามองใกล้ๆ

“มีอะไร”

“พอดีสัปดาห์ให้มาเป็นบัดดี้คอยดูแลพี่อาทิตย์หนึ่ง”

“ใคร” ชายหนุ่มถามเสียงห้วนแสดงอาการไม่พอใจทันทีที่ทราบ
ว่ารุ่นน้องถูกใช้เป็นเครื่องมือแกล้งเล่นเพื่อความบันเทิงใจส่วนตัว

พออีกฝ่ายตอบเป็นชื่อเพื่อนในกลุ่มทำงานเดียวกับเขา สีหน้าเขา
เข้มขึ้นราวกำลังบันดาลโทสะ

ทั้งที่รู้ว่าเขาไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงยังจะกล้ามาล้อเล่นแบบนี้

“มันอยู่ไหน” ภูริชถามพลางกวาดสายตามองไปรอบโรงอาหาร
มองหาเงาเจ้าของคำสั่งพิเรนทร์ หากแต่ไร้ที่แว

“ฝนไม่แน่ใจ เขาบอกฝนไว้ตั้งแต่เมื่อวานว่าให้มาหาพี่แถวนี้ช่วง
เย็น”

“แล้วเรายอมทำตามมันทำไม”

“ก็เขาเป็นพี่รหัส”

“ทำแล้วได้อะไรล่ะ มันช่วยอะไรเรากลับ สนิทกับมันเหวอ”

“ทำไมพี่ต้องทำท่าเหมือนโกรธด้วย พี่เขาคงแค่อยากแกล้งน้องสนุกๆ”

“แล้วเราสนุกเหวอกับการต้องทำตามคำสั่งใครก็ไม่รู้ คนมีพระคุณก็ไม่ใช่ แถมไม่ใช่เรื่องที่เรารู้ใจต่างหาก”

“หมายความว่าพี่ไม่ยอมให้ฝนทำ?”

“เออ กลับไปบอกมันเลยว่าพี่ไม่ให้เราเป็นบัดดี้หรืออะไรทั้งนั้น ถ้ามันมีปัญหาให้มันมาคุยกับพี่” ภูริชทำเสียงเข้มจริงจัง รุ่นน้องสาวคนฟังกะพริบตาปริบนิ่งอึ้งครู่ใหญ่ ก่อนลอบยืมมองคนตรงหน้าดวงตาเป็นประกายน้อยๆ ก็มองมองจวนข้าวवादแกงที่รุ่นพี่ถือในมือ

“กับข้าวพี่ดูน่ากินดีจังเห็นแล้วหิว ฝนขอนั่งกินกับพี่ด้วยได้ไหม”

คำขอที่ถูกโพล่งขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำคนฟังผงะเล็กน้อย ขมวดคิ้วมองรุ่นน้องไม่เข้าใจ

“พี่บอกแล้วใช่ไหมว่าจะไม่เป็นบัดดี้กับเรา”

“ฝนไม่ได้จะเป็นบัดดี้พี่ แค่อยากทำความรู้จักเองเฉยๆ ไม่ได้เหวอ” ท้ายประโยคคนพูดทำเสียงคล้ายจะอดอ้อนอยู่ในที่ ภูริชจ้องมองเธอนิ่ง แววตายังคงไม่ไว้วางใจในตัวอีกฝ่าย

“นี่เราไม่ได้ตีพี่เพราะคำสั่งพี่รหัสใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ ฝนแค่อยากรู้จักพี่ เรื่องพี่เกมเดียวฝนค่อยไปบอกเขา”

“พี่ไม่ได้เป็นคนน่าสนใจขนาดนั้น ทำไมถึงอยากรู้จัก”

“ไม่รู้สิ รู้สึกเหมือนพี่เป็นคนใจดี”

“คนใจดีที่เคยสั่งให้เราวิ่งไปวิ่งมาตอนรับน้องนะเหวอ”

“พี่ก็ไม่ได้ดูเต็มใจนี่”

ภริษณะอีกครั้งกับสายตาคมของรุ่นน้องที่จ้องมองเขาตรงๆ รวากำลังล้วงความในใจ นิสิตหนุ่มเป็นหน้าหลบพุดได้ตอบไม่ออก เขาไม่ชอบการโกหก แต่ก็ไม่ชอบพุดสิ่งที่ตัวเองคิด เลยมีบางทีที่เพื่อนสนิทเรียกเขาว่าไอ้คนปากแข็ง

“สรุป เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคำสั่งพี่เกมฝนถือว่าเพื่อนญาติให้กินข้าวด้วยนะ” ชลนิภาพุดเองเออเองเสร็จสรรพด้วยรอยยิ้ม ก่อนเดินไปสั่งอาหารร้านที่รุ่นพี่เพิ่งเดินจากมา เลือกเป็นกับข้าวเดียวกัน ขณะอีกฝ่ายยืนมองเธอด้วยสายตาประหลาดใจ

ปกติเขาเป็นคนที่ไม่ค่อยมีคนเข้าหานัก เพราะสีหน้าเขาเรียบนิ่งเย็นชารวากไม่สนใจโลกภายนอก ทั้งยังชอบไปไหนมาไหนคนเดียวเสียเป็นส่วนใหญ่ อยู่ร่วมกันกับเพื่อนเฉพาะมีงานกลุ่ม แต่เธอคนนี้กลับพุดหน้าตาเฉยว่าสนใจเขา

ภริษณะดั่งน้อยๆ ตอนเหลือบเห็นร่างเพรียวของรุ่นน้องหมุนตัวออกจากร้าน เขาริบสอตสายตาทาที่นั่งว่าง เดินไปทชุดตัวนั่ง เริ่มทานข้าวเงียบๆ ทำที่ไม่สนใจอีกฝ่ายที่กำลังสวท้ามหาพร้อมส่งยิ้มให้

“ปกติพี่มากินข้าวที่นี่ทุกเย็นเลยเธอ” ชลนิภาเริ่มชวนคุยหลังจากเคี้ยวอาหารไปได้หนึ่งคำ ทำตาโตบอกว่ารวย

เธอเพิ่งจะเคยมารับประทานที่โรงอาหารใกล้ศูนย์เรียนรวมหนึ่งเป็นครั้งแรก เพราะที่นี้ค่อนข้างห่างจากคณะเรียนพอสมควร

ภูริชชะงักครู่หนึ่ง พยักหน้าตอบอึมเบาๆ ไม่ได้อธิบายเหตุผลเพิ่มเติมว่าเขาชอบมาที่นี่ด้วยเหตุใด อีกฝ่ายจึงถือโอกาสถามต่อ

“พี่ชอบมานี่เพราะกับข้าวอร่อยแน่เลยใช่ไหม แถมให้เยอะด้วยต่างหาก ดูของพี่ดีเต็มจานเลย” ชลนิภามองกับข้าวพูนจานของคนตรงหน้าสลับกับของตัวเองที่มีปริมาณน้อยกว่านิดหน่อย แต่สำหรับเธอถือว่าเยอะถ้าเทียบกับโรงอาหารใกล้คณะที่เธอทานเป็นประจำ ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลข้อสำคัญที่ทำให้ภูริชชอบมาที่นี่ มันคุ้มกับเงินที่เขาเสียไปมากที่สุด

เธอเดาใจเขาถูก ภูริชรู้สึกไม่ค่อยชอบใจนักที่เธอล่วงรู้ความลับ เขาไปเสียทุกอย่างทั้งที่เพิ่งพูดคุยกันจริงจังไม่กี่นาที เขาจึงพยายามปิดปากเงียบเร่งจัดการข้าวตรงหน้าให้เสร็จ ก่อนขอตัวลุกจากไปอย่างเย็นชา ปล่อยให้รุ่นร้อนนั่งเพียงลำพังท่ามกลางสายตานิสิตบางคนที่หันมองเธออย่างสนใจด้วยรูปลักษณ์และการแต่งหน้าจัดจ้านเกินวัยของเธอ

ชลนิภายักไหล่ไม่ถือสามองตามแผ่นหลังรุ่นพี่ที่ห่างออกไปแล้วหัวเราะเบาๆ เขาคงไม่รู้ตัวว่าการกระทำแบบนั้นมันยิ่งทำให้เธอสนใจเขามากขึ้น เขาเป็นผู้ชายประเภทที่เธอไม่เคยเจอมาก่อน ทั้งปากแข็ง จริงใจ จิตใจดี แถมไม่มีท่าทีจบบ้างตอตนคุยกับเธอเหมือนคนอื่นๆ

ถ้าหากเธอคิดจะมีคนรู้ใจสักคน เธอคงเลือกผู้ชายแบบนี้

2

วันต่อมา หลังหมดคาบเรียนสุดท้ายในช่วงเที่ยง ภูริชก้าวออกจากห้องเรียนเดินมุ่งหน้าไปยังโรงอาหารประจำเพียงลำพัง หากเดินไปได้ไม่ถึงครึ่งทางเขาชะงัก เพราะเห็นร่างของใครบางคนแสนสะดุดตาทำท่าเหมือนยืนรอใครบางคน ไหลข้างหนึ่งสะพายกระเป๋าทำมือสีสดใสใบสวย บรรจุเอกสารการเรียน เหล่านิสิตที่เดินผ่านไปมาต่างมองเธอด้วยสายตาสนใจ ส่วนเขาตัวแข็งทื่อทำท่าตื่นตกใจราวกับเห็นสิ่งลึกลับ

ภูริชรีบหมุนตัวแสวงงเดินไปทางอื่น หากอีกฝ่ายสังเกตเห็นเสียก่อน เธอส่งเสียงเรียกเขา กิ่งวังกิ่งเดินมาดักหน้า

“พีเอิร์ธไปกินข้าวไหม ฝนไปด้วยดี”

ชายหนุ่มเบือนหน้าทางอื่นไม่ตอบ ก้าวขาไปอีกทางหลบเธอแต่รุ่มร่ามไม่ยอม เดินตามพยายามมองหาเขา

“ทำไมพีต้องทำหน้าบูดด้วย รังเกียจฝนหรือ”

ได้ยินคำถามที่ฟังแล้วชวนไม่สบายใจ ชายหนุ่มชะงักงันครู่หนึ่ง พ่นลมหายใจเบาๆ ยอมเปิดปากตอบความจริงว่า “เปล่า” เขาเพียงไม่ อยากเจอหน้าเธอ เพราะเขาไม่อยากรู้สึกเหมือนถูกค้นในใจแค่นั้น

“แล้วทำไมเราไม่ไปกินข้าวกับเพื่อนล่ะ” ภูริชเปลี่ยนเป็นฝ่ายถาม เมื่อรู้สึกว่าการคงไม่จบง่ายๆ หากเขาไม่ยอมเปิดปากพูดบ้าง

“พี่คิดว่าคนอย่างผมมีเพื่อนด้วยหรือ” หญิงสาวแค้นหัวเราะตอบ นั่นทำให้คนฟังผงะพูดต่อไม่ออก เขามองเห็นความโดดเดี่ยวปรากฏในแววตาเธอครู่หนึ่ง พลันในอกอึดอัดขึ้นอย่างประหลาดคล้ายถูกของหนัก ร่วงทับกะทันหัน ดวงตาหริ่งด้วยความหวั่นไหว เขาเข้าใจความรู้สึกนั้นดี คนทั่วไปมักไม่ยอมรับสิ่งแตกต่าง

เธอคงมีความเป็นตัวของตัวเองสูงเกินไปจนไม่กล้ามีใครเข้าใกล้ และเขากำลังจะเป็นหนึ่งในนั้น

“อ้าวไอ้เอิร์ธ ไหนบอกไปกินข้าวรวมหนึ่ง ทำไมมายืนจิบน้ำองรหัด ภูตรองนี้” กวินท์กับกลุ่มเพื่อนร่วมรุ่นสองสามคนที่บังเอิญเหลือบเห็นภูริช ยืนคุยกับสาวไกลๆ เดินเข้ามาหาอย่างสนใจ หากเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเป็น ใครเขาก้าวไปยืนแทรกกลางอย่างถือวิสาสะ ทำท่าวางก้ามราวเป็นรุ่นพี่ คนสนิทของฝ่ายหญิง ส่งยิ้มให้เธอกริ่มกริม

“กูไม่ได้จิบ” ภูริชปฏิเสธน้ำเสียงห้วน สีหน้าแข็งตึงแสดงอาการไม่ พอใจอย่างเห็นได้ชัด เขาไม่ขึ้นชอบที่เพื่อนนำเรื่องไม่เป็นความจริงมายั่ว เข้าให้เกิดการเข้าใจผิด แต่น่าแปลกที่ในตอนนั้นเขาเห็นรุ่นน้องมองเขา อย่างประทับใจโดยที่เขาไม่เข้าใจเหตุผล

“เออ ไหนๆ มึงก็อยู่กับน้อง ภูขอเคลียร์เลยแล้วกัน มึงสั่งให้น้องทำอะไร น้องบอกมึงยังว่ากูไม่เอาด้วย” ภูริชโพล่งขึ้นตอนนึกขึ้นได้ว่าเขาต้องรีบสะสางปัญหาให้พ้นตัว เพราะเขาไม่ชอบให้ใครก้าวก่ายเวลาส่วนตัว เขานึก ทว่าอีกฝ่ายยี้มยักไหล่กวน

“น้องบอกตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แต่กูยังไม่ยกเลิกคำสั่ง”

“ทำไมวะ มึงมีปัญหาอะไรกับกู ทำไมต้องให้น้องตามกูด้วย”

“กูเห็นมึงเหี้ยมมานานไ้ น่าจะจัดสักหน่อย” กวินท์กระซิบบอกพลางเหลือบไปทางรุ่นน้อง เลิกคิ้วให้เพื่อนอย่างมีความหมาย ภูริชที่เห็นดังนั้นในหน้าเปลี่ยนเป็นสีเข้ม กรามขบเข้าหากัน มือกำเป็นหมัดแน่น พ่นลมหายใจเข้าออกแรงอย่างพยายามสกัดกลิ่นอารมณ์เดือดดาล

เขาเกลียดการยัดเยียดอย่างไม่ให้เกียรติคนอื่น โดยเฉพาะเมื่ออีกคนอยู่ต่อหน้า

“มึงยกเลิกเดี๋ยวนี้เลยนะ ไม่ต้องให้น้องมายุ่งกับกู แล้วก็เลิกสั่งให้น้องทำอะไรแฉลงๆ ด้วย”

“ทำไมมึงต้องทำหน้าจริงจังขนาดนั้นด้วยวะ โกรธอะไรกู กูแค่จะเล่นสนุกๆ”

“มึงถามน้องยังว่าเขาสนุกไหม”

“น้องเขาไม่ได้ว่าอะไรนี่ วันนี้เขาก็ยังมาหา มึง แปลว่าเขาเต็มใจทำตามคำสั่งกูหรือเปล่า” กวินท์ยังคงยักไหล่ยียวน เหลือบมองรุ่นน้องที่จ้องบรรยายากาศคุกรุ่นระหว่างพวกเขาเงิบๆ แล้วยี้มได้ใจ นั่นยิ่งสร้างความไม่พอใจให้คนตรงหน้า

“กูบอกให้มึงยกเลิกใจ ถึงน้องกับมึงจะสนุก แต่กูไม่สนุก”

“ถ้ากูบอกว่า ‘ไม่’ มึงจะทำไม”

“กูจะต๋อยมึง”

“กล้าก็เอาดิ นานๆ จะเห็นเด็กเรียนอย่างมึงของขึ้น” กวินที่ยืนหน้าคดียิ้มเหี้ยม นันทำให้ใครอีกคนสติขาดผึง ทำท่าปรีเข้าไปเจ็อหมัดขึ้นระดับหน้า ทว่าแขนเขาถูกข้อมือเล็กห้ามไว้เสียก่อน

ชลนิภาอาศัยจังหวะที่ทั้งสองชะงักลากกรุ่นพีวเข้มออกไปจากบริเวณนั้นอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางนิสิตหลายคนที่มีมองพวกเขาด้วยความสนใจ

“ปล่อย” ฐิริชพยายามสลัดข้อมือที่ถูกพันหนาการออก แต่อีกฝ่ายไม่ยอมทำตามโดยง่าย ยังคงจุกกระซากเขาเดินไปข้างหน้า ชายหนุ่มจึงออกแรงสลัดมากขึ้นจนเป็นอิสระ รีบสาวเท้าไปอีกทางไม่หันสนใจหญิงสาว

ชลนิภาพ่นลมหายใจแรงแยกเขี้ยวคำรามเบาๆ อย่างคนถูกขัดใจวิ่งไปตักหน้าเขา ดึงแขนเขากลับทางเดิม

“พี่จะไปไหน โรงอาหารอยู่ทางนี้”

ฐิริชนิ่งเงียบไม่ตอบ ระบายลมหายใจยาวมองคนตรงหน้าด้วยแวตาหน่าย ขณะอีกฝ่ายจ้องตาเขานิ่งทำท่าไม่สะทกสะท้าน จากนั้นต่างฝ่ายต่างไม่มีใครส่งเสียงปริปากพูดอะไรราวกำลังทำสงครามประสาทนนานเป็นนาที

“เราจะเอาอย่างไรกับพี่” เป็นชายหนุ่มผู้เด็ดขาดเป็นฝ่ายหมด
ความอดทนก่อน วันนี้เขารู้สึกร้าวกับความเยือกเย็นที่มีฟังทลายหมดสิ้น
นับตั้งแต่เห็นเธอยื่นรอเขาหน้าตึกเรียน ทั้งยังถูกเพื่อนยั่วยุ

ทั้งหมดทั้งมวลต้นเหตุล้วนมาจากคนตรงหน้าเขา นี่ เธอกำลัง
ก่อวินาศกรรมชีวิตอันสงบของเขา

“ฝนจะจีบพี่ แต่ถ้าพี่ไม่สนใจกันขนาดนี้ฝนขอเป็นเพื่อนแล้วกัน
เป็นน้องรหัสบุญธรรมก็ได้”

คำสารภาพด้วยน้ำเสียงจริงจังชัดเจน ทำให้คนฟังนั่งอึ้งกะพริบ
ตาอ้าปากค้างหลายอึดใจราวไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน เขาไม่เคยถูกผู้หญิงบอก
ความนัยตรงๆ แบบนี้มาก่อน แม้แต่กับแฟนคนแรก

“ไม่เอา” ภูริชโบกมือปฏิเสธทันทีที่สติ ก้าวขาหลักหนีร่นน้องไป
ทางอื่นเพื่อซ่อนใบหูสีเข้มของตัวเองที่สื่อถึงความกระดากอาย แต่อีกฝ่าย
เดินตามทางแนบดัก

“ตอบเหตุผลมาก่อน ถ้าฟังขึ้นฝนจะเลิกตีพี่”

ภูริชอีกอึกนึกหาคำตอบในชั่วอึดใจไม่ออก

ถ้าว่ากันตามจริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะรังเกียจอะไรอีกฝ่ายนัก เพราะเธอ
เป็นคนตรงไปตรงมาแทบไม่มีอะไรเก็บซ่อน ยิ่งเมื่อได้เห็นแววตาโดดเดี่ยว
ก่อนหน้าความเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์มันก่อตัวขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ เขา
จึงเกิดความลังเลที่ปฏิเสธการหยิบยื่นไมตรีของเธอ

“พี่จะเป็นเพื่อนกับใคร เมื่อกี้อย่างเกือบต่อเลย”

“เพื่อนแบบนั้นก็สมควรหรือ” ชลนิภาหัวเราะเพื่อน ปากเบ้น้อยๆ คล้ายสะใจเมื่อนึกถึงการกระทำของรุ่นพี่เมื่อครู เธอเองก็ไม่ได้ชอบพี่รหัสของตัวเองเท่าไรนัก คำสั่งแรกเธอเพียงยอมทำตามให้มันผ่านไป แต่เมื่อได้เจอกับภูริช เธอสมัครใจเป็นฝ่ายเข้าใกล้เขาเองโดยไม่ได้ทำตามคำขอ

เธอพบว่ายิ่งรู้จักเขายิ่งประทับใจตัวอีกฝ่ายมากขึ้นจนไม่อยากปล่อยเขาผ่านไป แม้ไม่ได้เป็นคนรู้ใจ เธอก็อยากมีคนอย่างเขาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตในฐานะเพื่อนยังดี

“เออจ้ะ ฝนขอเวลาพิสูจน์ตัวเองสองอาทิตย์ เรามาเป็นเพื่อนกัน หลังจากนั้นถ้าฝนทำให้พี่รำคาญ พี่บอกฝนมาเลย ฝนจะไป” ชลนิภาตัดสินใจสรุปอะไรเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยืนนิ่ง ไม่ยอมให้เหตุผลใดๆ กับเธอเสียที

นั่นทำให้ภูริชมองคนตรงหน้าด้วยแวตาสับสน เธอกำลังทำให้เขาตั้งคำถามในใจว่าเธอเข้าหาเขาด้วยจุดประสงค์ใดทั้งที่เขาน่ามีอะไรดึงดูดถ้าเทียบกับความฉลาดของเธอ

เขานิ่งเงียบครุ่นคิดพักใหญ่ ก่อนพ่นลมหายใจเบาๆ ยอมแพ้เมื่อเห็นสายตาวางเป็นเพื่อนกับเขาอย่างจริงจังของหญิงสาวจึงมาไม่วาง

“อย่าหวังอะไรกับการเป็นเพื่อนพี่แล้วกัน” ภูริชพูดห้วน หากแต่น้ำเสียงโอนอ่อนลงกว่าที่เคยกันทีแรก รุ่นน้องสาวที่สังเกตถึงความเปลี่ยนแปลงเธอทำท่ากระโดดเด็งกับพื้น ยิ้มกว้างดีใจที่ลูกต้อของตัวเองได้ผล

“งั้นเราไปกินข้าวได้ยัง ฝนหิวไส้จะขาดแล้ว”

โรติกกล้วยหอม

“อืม” ภูริชานรับในลำคอสั้นๆ ก่อนเดินนำไปตามทางเดินใต้หลังคาที่มีต้นไม้ใหญ่ขนาดใหญ่ขวางให้ความร่มรื่นมุ่งไปยังโรงอาหารศูนย์เรียนรวมหนึ่ง ขณะร่างเพรียวของรุ่นน้องก็วิ่งวิ่งเดินตามไป ใบหน้าประดับรอยยิ้ม

3

บรรยากาศในโรงอาหารพักเที่ยงค่อนข้างคึกคักไปด้วยนิสิตหลากหลายคณะที่ทยอยเดินเข้ามาจากศูนย์เรียนรวม นั่นทำให้การอยู่ด้วยกันของชลนิภากับหนุ่มผิวเข้มค่อนข้างมีคนให้ความสนใจ ซึ่งส่วนใหญ่ความคิดของทุกคนไม่พ้นที่กักเอาเองว่าพวกเขากำลังคบหากัน ทั้งที่ในความเป็นจริงฝ่ายชายพูดกับอีกคนไม่ถึงสองประโยค ขณะหญิงสาวชวนคุยจ้อ เพราะอยากทำความรู้จักกับเพื่อนที่เป็นรุ่นพี่ให้มากขึ้น

“พี่เคยยิ้มบ้างปะเนี่ย” ชลนิภาเข้าเมื่อนึกว่าตั้งแต่เจอกันจนถึงตอนนี้ เธอไม่เคยเห็นมุมปากเขาลือออกสักครั้ง

ภูริชชะงักซ่อนตักข้าวในมือ คิ้วมุ่นเขากันเล็กน้อยเหมือนไม่เข้าใจจุดประสงค์ของคำถาม

“เคยสิ” เขาตอบตามความจริง เขาพาซ่อนเข้าปาก เคี้ยวข้าว

“ตอนไหนบ้าง ฝอยอยากเห็น”

“ทำไมต้องอยากเห็น”

“ก็อยู่กับฝนพี่มัยนี่ หรือพี่รำคาญ”

“เปล่า”

“งั้นมัยให้ดูนิด พี่มัยน่าจะหล่อ”

ภูริชแทบสำลักข้าวในปากตอนได้ยินคำชมหลุดจากปากคนตรงหน้า รีบทำทีคิดว่าขวดน้ำเปล่ามาดื่มกลบเกลื่อน พยายามบั้นหน้านิ่งไม่ให้รุ่นน้องรู้ว่าเขาเสียอาการ นอกจากอดีตคนรักเขาไม่เคยถูกใครคนไหนพูดชมแบบนี้

“ฝนพูดจริงนะ ลองมัยหน่อย” ชลนิภายังคงไม่เลิกرا อยากเห็นเพื่อนใหม่มัยให้ แต่อีกฝ่ายปฏิเสธด้วยการก้มหน้าสนใจจานข้าว หญิงสาวจึงหัวเราะ

“เมื่อกี้พี่เงินเหวอ”

เขาถูกรู้ทันอีกแล้ว แต่เขาไม่ตอบ ทำที่เป็นทานข้าวเงิบๆ ให้อีกฝ่ายเลิกสนใจ ชลนิภารู้หัวเราะเข้าใจ เปลี่ยนหัวข้อสนทนา ชวนคุยเรื่องทั่วไปเรื่อยเปื่อย โดยมีชายหนุ่มคอยรับฟัง คอยตอบคำถามเธอบางครั้ง

แม้แทบจะเป็นการสนทนาฝ่ายเดียว หากนั่นไม่ได้สร้างความอึดอัดแก่คนทั้งสองแต่อย่างใด กลับกันพวกเขารู้สึกราวช่องว่างบางอย่างในใจค่อยถูกอีกฝ่ายเติมเต็ม

4

สองสัปดาห์ตามข้อตกลงที่ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเสนอผ่านไปราบรื่นกว่าที่คาด ภูริชค่อยเปิดใจรับรุ่มน้อง ยอมให้เธอไปไหนมาไหนด้วยราวเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่งจนทำให้เขาระลึกถึงบรรยากาศสมัยเรียนมัธยมปลายตอนอยู่กับดารินทร์

ชลนิภาค่อนข้างเป็นสาวหัวสู่วิต ห่วงไกลจากความคิดแวบแรกว่าเธอเป็นคุณหนูช่างต่อแยะเอาแต่ใจ เธอเกิดในครอบครัวที่แตกหัก พ่อของเธอหนีไปกับภรรยาใหม่ตั้งแต่เธอสิบขวบ ทิ้งให้แม่กับเธออยู่ตามลำพังกับน้องชายวัยหกขวบอีกคน เธอไม่ได้รับความอบอุ่นจากคนเป็นมารดานัก ดังนั้นพอเรียนจบชั้นมัธยมปลาย เธอหาโอกาสปลีกตัวจากที่บ้านใช้ชีวิตลำพังในหอพักของมหาวิทยาลัย อาศัยเงินกู้เรียนจากรัฐหาอาชีพเสริมให้ตัวเองมีรายได้สำหรับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

เธอถักกระเป๋าคอเชตส์ไต้ล้วยรุ่นโพสท์ขายในเน็ต บ้างรับเสื้อผ้าและเครื่องประดับต่างๆ จากตลาดมาเปิดขายในวันนัดของมหาวิทยาลัย

ทุกอังคารกับพฤหัสบดี สินค้ามีทั้งมือใหม่และมือสองที่เป็นของใช้เธอเอง รายได้ดีพอสมควร เพราะเธอตั้งราคาของจับต้องได้

ภูริชที่แทบไม่ได้เดินตลาดนัดคนเดินของนิสิตจริงจังเขารู้สึกที่งตอนถูกชวนมาครั้งแรกและเห็นเธอในฐานะแม่ค้าจริงจัง

ต่อหน้าผ้าปูสินค้าตั้งพื้นกับราวแขวนผ้า ชลนิภามีวาจาโน้มน้าว ดึงดูดลูกค้าเป็นอย่างดี ทั้งสินค้ายังถูกใจสาววัยรุ่น วันหนึ่งที่ชายหนุ่มมาเป็น ผู้ช่วยคอยจัดวาง เขาเห็นเธอขายสินค้าได้ไม่ต่ำกว่าห้าชิ้น

เขาลอบมองความสามารถเธออย่างชื่นชม

ระหว่างรอให้แม่ค้าสาวดำเนินธุรกิจของเธอ ภูริชเดินไปซื้ออาหาร กล่องทรงบริเวณใกล้ๆ กับน้ำเปล่าให้รุ่นน้อง เพราะเห็นว่าเธอยังไม่ได้ รับประทานอะไรตั้งแต่เริ่มเปิดร้านหลังเลิกเรียนห้าโมงเย็น เป็นผัดซีอิ๊วเส้น หมี่ที่เธอชอบ

“พีเอิร์ธไม่กินเหรอ” ชลนิภาบอกขอบคุณ ก่อนรับกล่องอาหารไว้ในมือ เริ่มแกะทานลวกๆ ด้วยความหิวจนท้องก๊วแต่ไม่ได้ปลีกตัวจากร้าน เสียที่ ส่วนคนถูกถามส่ายหน้าบอกว่ายังไม่เจอของกินที่ถูกใจ เพราะในตลาดส่วนใหญ่มีแต่ของกินเล่นจุกจิก เขาชอบทานของหนึ่กอย่างเช่นข้าวแกงมากกว่า

“งั้นพีเอิร์ธไปหาข้าวกิน ทำงานอะไรไปก่อนได้นะ ไม่ต้องรอฝน เตียวตอนใกล้เก็บร้านฝนโทรบอกอีกที” รุ่นน้องสาวพูดขึ้นตอนเห็นอีกฝ่าย ยืนทำท่าละล้าละลังหน้าร้านเธอเหมือนกำลังครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรกับตัวเอง

ภริขมีที่ท่าลังเลนิดหน่อยคล้ายพะวงกับการอยู่คนเดียวของอีกฝ่าย แต่ชลนิภาส่งยิ้มโบกมือ

“ไม่เป็นไร พี่ไปเหอะ ฝนอยู่คนเดียวได้ ชินแล้ว” หญิงสาวพูดง่าย ๆ ราวเป็นเรื่องธรรมดา หากมันกลับทำให้คนฟังรู้สึกหัวใจไหววูบครู่หนึ่ง

เธอเป็นคนดีทีเดียวกว่าภายนอก ตอนเห็นของขายวางเรียงรายหน้าแผงร้านเขาแทบไม่อยากเชื่อว่าทั้งหมดนี้เธอขนมา มีเพียงลำพังด้วยมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งที่แม่ซื้อให้เธอใช้ในมหาวิทยาลัย ดังนั้นหากกลับบ้านเลยขออาสาเป็นผู้ช่วยเธอ

ตอนได้ยินเขาเสนอดังนั้นครั้งแรก ชลนิภาทำท่าหนึ่งอึ้งพักใหญ่เหมือนไม่เชื่อ หากเธอหัวใจพองโตด้วยความยินดี คล้ายกว้าง วานให้เขาช่วยจัดวางของตอนเปิดร้าน

ภริขยื่นมองแม่ค้าที่กำลังวางกล่องข้าวส่งเสียงต้อนรับลูกค้า เขาพนมมหายใจเบา ๆ ตัดสินใจโบกมือลาเธอขอตัวไปกินข้าวแล้วถามว่าเธอฝากซื้ออะไรหรือไม่ อีกฝ่ายส่ายหน้าพลางคุยกับลูกค้า เหลือบมองแผ่นหลังชายหนุ่มที่ค่อยห่างออกไปด้วยรอยยิ้มเล็ก ๆ

(โปรดติดตามอ่านต่อในฉบับเต็ม)